

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie skargi wnioskodawcy i uczestniczki postępowania K. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt I Ca (...), wydanego w sprawie z wniosku L. P.

przy uczestnictwie J. P., K. P., J. P., M.P., A. S., W. P., Z. P., W. P., K. P., A. W., S. P., J. P., W. W., Ł. M. i W. P.

o uwłaszczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2017 r.,

odrzuca skargę i oddala wniosek uczestnika W. P. o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie przez skarżącego jedynie przepisów postępowania, które zostały - w jego ocenie - naruszone przez sąd, nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Orzeczenie może być niezgodne z prawem nie dlatego, że zapadło z naruszeniem przepisów postępowania, ale ze względu na to, że narusza określony przepis prawa materialnego. W przypadku, gdy podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania i skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu, to powinien wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarżący nie spełnili tak rozumianego obowiązku. Należy podkreślić, że autor skargi nie wskazał nawet żadnego przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r.,

I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn Sądu Najwyższego 2006, nr 6, s. 8).

Również i tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnili, a szkodę postrzegają jako nieuwzględnienie ich wniosku o uwłaszczenie. Z argumentacją przedstawioną w skardze nie można się zgodzić. Okoliczność, że wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie zawsze musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z nieuwzględnieniem roszczenia strona powinna wykazać, czego skarżący nie uczynili (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności.

Autor skargi nie przedstawił analizy środków prawnych, o których mowa powyżej. Odwołując się do treści art. 398¹ § 1 k.p.c., wskazał na niedopuszczalność wniesienia w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej z uwagi na wartość przedmiotu sporu nieprzekraczającą 50.000 zł. Argumentacja ta jest błędna. Należy bowiem przypomnieć, że niniejsza sprawa jest sprawą

o uwłaszczenie, czyli z zakresu prawa rzeczowego, a zatem toczącą się w trybie postępowania nieprocesowego, do którego ma zastosowanie art. 519¹ k.p.c. W sprawach z prawa rzeczowego (z wyjątkiem sprawy o zniesienie współwłasności) dopuszczalność skargi kasacyjnej nie została uzależniona od kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia (postanowienie SN z dnia 17 lipca 2013 r., V CNP 74/12, nie publ.).

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw

r.g.